Preot LEON DURĂ

EVREII AU CREŞTINAT NEAMURILE PĂGÂNE!

Consilieri editoriali:
Dr. Melania Dură
Alexandru Dură

Macheta şi tehnoredactarea computerizată:
Valentin Piţigoi

Coperta: **Ierusalim – vedere spre Muntele Măslinilor**

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
DURĂ, LEON
Evreii au creştinat neamurile păgâne! / pr. Leon Dură – Râmnicu Vâlcea: Logos, 2008
Bibliogr.
ISBN 978-973-88692-1-9

2

© Editura LOGOS Râmnicu Vâlcea

Preot LEON DURĂ

EVREII AU CREŞTINAT NEAMURILE PĂGÂNE!

Editura LOGOS
Râmnicu-Vâlcea, 2008

I

PRIMIREA PĂGÂNILOR LA HRISTOS*

* Cu acest volum teologic, preotul Leon Dură încheie trilogia propusă celor primitori ai adevărului revelat în Sfânta Tradiţie şi Sfânta Scriptură. Iată titlurile volumelor: 1) Evreii au primit pe Hristos!; 2) Nu evreii au răstignit pe Hristos!; 3) Evreii au creştinat neamurile păgâne!

Primirea păgânilor la Hristos a nemulţumit pe fiii lui Israel, credincioşii tăiaţi împrejur. Apostolii şi fraţii considerau pe Fiul Omului drept împlinitor[1] al Legii primită de profetul Moise pe Muntele Sinai. Capitolul 11 din cartea canonică Faptele Apostolilor redă disputa iscată de primirea păgânilor la Hristos. Citãm:

„Apostolii şi fraţii, care erau prin Iudeea, au auzit că şi păgânii au primit cuvântul lui Dumnezeu.

Şi când Petru s-a suit în Ierusalim, credincioşii tăiaţi împrejur se împotriveau,

Zicându-i: ai intrat la oamenii netăiaţi împrejur şi ai mâncat cu ei.

Şi începând, Petru le-a înfăţişat pe rând, zicând:

Eu eram în cetatea Iope şi mă rugam; şi am văzut, în extaz, o vedenie: ceva coborându-se ca o faţă mare de pânză, legată în patru colţuri, lăsându-se în jos din cer, şi a venit până la mine.

Privind spre aceasta, cu luare aminte, am văzut dobitoacele cele cu patru picioare ale pământului şi fiarele şi târâtoarele şi păsările cerului.

Şi am auzit un glas, care-mi zicea: Sculându-te, Petre, junghie şi mănâncă.

Şi am zis: Nicidecum, Doamne, căci nimeni spurcat s-au necurat n-a intrat vreodată în gura mea.

Şi glasul mi-a grăit a doua oară din cer: Cele ce Dumnezeu a curăţit, tu să nu le numeşti spurcate.

[1] Matei 5, 17.

Şi aceasta s-a făcut de trei ori şi au fost luate iarăşi toate în cer.

Şi iată, îndată, trei bărbaţi, trimişi de la Cezareea către mine, s-au oprit la casa în care eram.

Iar Duhul mi-a zis să merg cu ei, de nimic îndoindumă. Şi au mers cu mine şi aceşti şase fraţi au intrat în casa bărbatului.

Şi el ne-a povestit cum a văzut îngerul stând în casa lui şi zicând: Trimite la Iope şi cheamă pe Simon, cel numit Petru,

Care va grăi către tine cuvinte, prin care te vei mântui tu şi toată casa ta.

Şi când am început eu să vorbesc, Duhul Sfânt a căzut peste ei, ca şi peste noi la început.

Şi mi-am adus aminte de cuvântul Domnului, când zicea: Ioan a botezat cu apă; voi însă vă veţi boteza cu Duh Sfânt.

Deci, dacă Dumnezeu a dat lor acelaşi dar ca şi nouă, acelora care au crezut în Domnul Iisus Hristos, cine eram eu ca să-L pot opri pe Dumnezeu?

Auzind acestea, au tăcut şi au slăvit pe Dumnezeu, zicând: Aşadar şi păgânilor le-a dat Dumnezeu pocăinţa spre viaţă (…)."[1]

Fiii lui Israel au grăit cuvântul Domnului Iisus Hristos (şi) către neamurile păgâne. Şi cuvântul a fost crezut, primind binecuvântarea Cerului.

[1] Fapte 11, 1-18.

II

EVREII AU CREŞTINAT NEAMURILE PĂGÂNE!

„In the beginning was the Word, and the Word was with God, and the Word was God. He was with God in the beginning.

Through him all things were made; without him nothing was made that has been made. In him was life, and that live was the light of men.

The light shines in the darkness, but the darkness has not understood it."[*]

Trei sute de ani s-au „luptat" evreii pentru a da neamurilor păgâne pe Hristos, pe cel vestit de profeţi ca fiind Mesia. Nu a fost uşor! Hotărârea de a Se împărtăşi elinilor, romanilor, dacilor etc. aparţinea Fiului Omului, Fiului lui Israel, Iisus Hristos. „Mergând, învăţaţi toate neamurile, botezându-le în numele Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh."[1]

Când Iisus ducea povara crucii spre Golgotă neamurile trăiau nepăsătoare; în necunoaşterea fiului risipitor! Un popor, asemenea unei familii sfinte – poporul evreu – prin Fiul Omului, îşi recunoştea menirea de înfăptuitor al planului de mântuire al neamului omenesc. Un iudeu pe nume: „Simon Cirineanul, tatăl lui Alexandru şi al lui Ruf"[2] – avea să poarte crucea lui Iisus.

[*] Ioan 1, 1-5.
[1] Matei 28, 19.
[2] Marcu 15, 21.

Încă din secolele care au precedat „plinirea vremii”[1] se observa o împărţire a societăţii iudaice cu privire la Mesia. Discuţiile purtate de Fiul Omului cu fariseii, saducheii şi Învăţătorii de Lege ne confirmă disputa mesianică. Să ne amintim dialogul purtat de Iisus Hristos cu saducheii – care susţineau că nu există înviere din morţi.

„Then the Sadducees, who say there is no resurrection care to him with a question.

Teacher, they said, Moses wrote for us that if a man's brother dies and leaves a wife but no children, the man must marry the widow and have children for his brother. How there were seven brothers. The first one married the widow, but he also died, leaving no child. It was the same with the third. In fact, none of the seven left any children. Last of all, the woman died too. At the resurrection whose wife will she be, since the seven were married to him?

Jesus replied, are you not in error because you do not know the Scriptures or the power of God? When the dead rise, they will neither marry nor be given in marriage; they will be like the angels in heaven. Now about the dead rising – have you not read in the book of Moses, in the account of the bush how God said to him, I am the God of Abraham, the God said to him, I am the God of Abraham, the God of Isaac, and the God of Jacob? He is not the God of the dead, but of the living. You are badly mistaken!”[2]

[1] Galateni 4, 4.
[2] Marcu 12, 18-27.

Acest Dumnezeu al celor vii era cunoscut numai de fiii credincioşi ai lui Israel. Elinii se închinau lui Zeus, romanii preziceau viitorul citind în intestinele animalelor, iar geto-dacii încă mai practicau sacrificiul uman în faţa zeului Zamolxe.

La început de mileniu trei, creştinii – neînţelegând Scripturile – (încă) învinuiesc pe nedrept poporul evreu de deicid. Ce făceau neamurile păgâne când Iisus Hristos reamintea conaţionalilor săi evrei care este întâia poruncă dintre toate? Se închinau idolilor ciopliţi în marmură rece, nesimţitoare. Să fie o vină aşa de mare când dai spre păstrare aproapelui tău un odor (cu aşa) de mare preţ? Nu! Se înfăptuia voinţa Tatălui Ceresc, Elohim[1]. Trei sute de ani s-a „luptat" poporul evreu pentru a determina neamurile păgâne să primească pe Hristos. Edictul de la Mediolan (Milano) din anul 313 şi apoi convocarea Sinodului I Ecumenic (325) de către împăratul roman Constantin cel Mare şi Sfânt au separat definitiv Biserica de Sinagogă.

Până în secolul patru, cei care primiseră pe Hristos ca Mesia cel aşteptat de veacuri, încă mai mergeau la Sinagogă să se roage şi să aştepte a doua venire a Domnului Iisus Hristos. Ne mărturiseşte în acest sens episcopul Meliton din Sardes (anul 165) în omilia pascală „Despre Paşti". Citǎm dintr-o prelucrare a textului original: „…În timpul bucuriei comunităţii iudaice la cina care inaugura Pesah-ul lor în seara de 14 nissan, primii creştini posteau pentru a ispăşi păcatul uciderii lui Iisus de Israelul cel vechi şi privegheau în aşteptarea mântuirii depline prin a Doua Venire a lui Hristos, aşteptând să vină în chip văzut

[1] Vezi Luca 22, 41-42.

la miezul nopţii; în absenţa manifestării celei de-a Doua Veniri eshatologice, la cântatul cocoşilor creştinii rupeau postul şi doliul şi începeau cu bucurie săvârşirea Euharistiei ca întâlnire în taină cu Hristos Cel Înviat”[1]. Era noaptea învierii, lumina lui Hristos împărtăşită creştinilor primelor veacuri. Postul de patruzeci de zile se impune pentru creştini după primul Sinod Ecumenic (325). Biserica se străduia să aducă pe cel credincios la „statura bărbatului desăvârşit”, la asemănarea cu Hristos. Nu postise Fiul Omului patruzeci de zile şi patruzeci de nopţi? Confirmând tradiţia iudaică. Patruzeci de zile şi patruzeci de nopţi postise şi profetul Moise înainte de a se urca pe Muntele Sinai pentru a primi de la Yahve cele Două Table ale Legii. Timp de patruzeci de zile şi patruzeci de nopţi, în timpul patriarhului Noe, Domnul Dumnezeu – Elohim – spălase păcatul rătăcirii neamului omenesc de după căderea protopărinţilor Adam şi Eva. Citãm din Sfânta Scriptură:

„For forty days the flood kept coming on the earth, and as the waters increased they lifted the ask high above the earth”.[2]

„Then once again, I fell prostrate before the Lord for forty days and forty nights; I ate no bread and drank no water, because of all the sin you had committed,

[1] Diacon Ioan I. Icã jr., *Canonul Ortodoxiei I, Canonul Apostolic al Primelor Secole*, Edit. Deisis/Stavropoleos, Sibiu, 2008, p. 300.

[2] Facerea 7, 17.

doing what was evil in the Lord's sight and so provoking him to anger."[1]

Prin cele patruzeci de zile de post, omul biblic trebuia (şi trebuie!) să ajungă la asemănarea dată de Creatorul: „Să facem om după chipul şi după asemănarea Noastră…"[2].

În Biserica Ortodoxă încă se mai păstrează tradiţia iudaică a celor patruzeci de zile de post. (A se vedea cele patru posturi de peste an). Dar nu se ştie până când… Mondializarea, programul de uniformizare a omului contemporan (şi a omului religios) încearcă să spulbere conştiinţa neascultării şi a iertării prin virtute.

*

* *

Nu evreii au răstignit pe Hristos! „Pricină de uimire pentru multe popoare"[3] – Fiul Omului –, ca Fiu al lui Israel, a fost dispreţuit şi nebăgat în seamă de neamurile păgâne secole de-a rândul. (Ruşii s-au creştinat în sec. X, iar ungurii la anul 1000.) Sfântul Evanghelist Ioan arată împlinirea cuvântului proorocului Isaia în sosirea ceasului Lui, „ca să treacă din lumea aceasta la Tatăl…"[4]. Iată textul evanghelic:

„Şi, deşi a făcut atâtea minuni înaintea lor, ei tot nu credeau în El,

[1] Deuteronom 9, 18.
[2] Facerea 1, 26.
[3] Isaia 52, 15.
[4] Ioan 13, 1.

Ca să se împlinească cuvântul proorocului Isaia, pe care l-a zis: Doamne, cine a crezut în ceea ce a auzit de la noi? Şi braţul Domnului cui s-a descoperit?

De aceea nu puteau să creadă, că iarăşi a zis Isaia:

Au orbit ochii lor şi a împietrit inima lor, ca să nu vadă cu ochii şi să nu înţeleagă cu inima şi ca nu cumva să se întoarcă şi Eu să-i vindec.

Aceasta a zis Isaia, când a văzut slava Lui şi a grăit despre El"[1].

Isaiah:

„He said, Go and tell this people:

Be ever hearing, but never understanding; be ever seeing, but never perceiving.

Make the heart of this people calloused; make their ears dull and close their eyes.

Otherwise they might see with their eyes, hear with their ears, understand with their hearts, ant turn and be healed"[2].

Creştinul mileniului trei trebuie să înţeleagă cu inima mesajul sfânt al evangheliilor. Să judece cu sufletul împlinirea cuvântului proorocului Isaia. Să vadă în Israel pe poporul ales de Domnul Dumnezeu, de Yahve.

Din rugăciunea lui Iisus pentru Sine, pentru apostoli şi pentru toţi credincioşii, înţelegem jertfelnicia supremă a Celui trimis de Dumnezeul adevărat, de Dumnezeul lui Israel: „Şi aceasta este viaţa veşnică: Să Te cunoască pe

[1] Ioan 12, 37-41.

[2] Isaia 6, 9-10.

Tine, singurul Dumnezeu adevărat, şi pe Iisus Hristos pe Care L-ai trimis”[1].

Acceptând naşterea din veci a Fiului, „născut nu făcut”, creştinul trebuie să recunoască în Dumnezeul adevărat pe: „Eu sunt Dumnezeul lui Avraam şi Dumnezeul lui Isaac şi Dumnezeul lui Iacov”[2].

„God said to Moses, I am who I am. This is what you are to say to the Israelites: I am has sent me to you.

God also said to Moses, Sax to the Israelites, the Lord, the God of your fathers – the God of Abraham, the God of Isaac and the God of Jacob – has sent me to you. This is my name forever, the name by witch I am to be remembered from generation to generation.”[3]

În puterea Duhului Domnului Savaot s-a întors Iisus în Galileea şi a citit în ziua sâmbetei în sinagogă din cartea proorocului Isaia: „Duhul Domnului este peste Mine, (…). Astăzi s-a împlinit Scriptura aceasta în urechile voastre”[4].

Trei sute de ani s-au „luptat” evreii pentru a da neamurilor păgâne pe Fiul lui Israel, pe Iisus Hristos. Astăzi, poporul evreu îşi cere Fiul înapoi!... Omul tehnologic s-a pierdut în nepăsarea mileniului trei. Spaima indiferenţei a orbit şi pe cei încreştinaţi de apostolul Andrei. Ce păcat! Aş fi vrut ca Domnul Iisus Hristos să rămână veşnic cu noi. Amin.

[1] Ioan 17, 3.
[2] Marcu 12, 26.
[3] Ieşirea 3, 14-15.
[4] Luca 4, 18.

*

* *

În jertfa şi învierea Domnului Iisus Hristos – pentru neamuri – s-au împlinit Legea şi Profeţii. Privite cu ochii întrebători ai raţiunii, în calitate de creştini, ne întrebăm: Ce se întâmpla cu neamurile în cazul în care Fiul Omului nu accepta răstignirea? Nu accepta voia Tatălui-Elohim?[1] Cunoaştem rugăciunea pentru Sine a Fiului Omului! Lupta cu ispita pe Muntele Carantanei, precum şi schimbarea la faţă – în prezenţa profetului Moise şi a proorocului Ilie – pe Muntele Tabor. Impecabilitatea, lipsa de păcat a Fiului Omului şi naşterea supranaturală nu erau suficiente pentru aş lua asupra Sa neascultarea neamului omenesc. Iisus Hristos trebuia să cunoască starea omului în relaţia cu sine însuşi şi cu Dumnezeu. Conaţionalii săi evrei s-au întrebat: „Nu este, oare, Acesta fiul lui Iosif?”[2] Fiul Omului trăia ca toţi fiii lui Israel: muncind, respectând Legea, dar făcând faţă ispitelor. Umanitatea, din Persoana Domnului Iisus Hristos, nu se subordona divinităţii; se exprima liber, cu conştiinţa împliniri mandatului dat de Tatăl-Elohim. Neacceptarea patimilor şi morţii pe cruce de către Fiul Omului atrăgea după sine anularea planului de mântuire a neamurilor rătăcite în panteonul zeităţilor efemere. Fiii lui Israel trebuiau să ducă la îndeplinire – pentru neamuri[3] – jertfa Fiului Omului, pentru ca neamurile păgâne – după înviere – Să-L preaslăvească în rugăciune şi cântări ca pe Mesia.

[1] Vezi Luca 22, 41-42.
[2] Luca 4, 22.
[3] Vezi Romani 11, 26 ş.u.

Un Fiu al lui Israel a acceptat să moară şi să învie pentru neamuri!

„In the sixth month, God sent the angel Gabriel to Nazareth, a town in Galileea, to a virgin pledged to be married to a man named Joseph, a descendant of David. The virgin's name was Mary. The angel went to her and said: Greetings, you who are highly favored! The Lord is with you.

Mary was greatly troubled at his words and wondered what kind of greeting this might be. But the angel said to her: Do not be afraid, Mary, you have found favor with God.

You will be with child and give birth to a son, and you are to give him the name Jesus.

He will be great and will be called the Son of the Most High. The Lord God will give him the throne of his father David, and he will reign over the house of Jacob forever; his kingdom will never end.

How will this be, Mary asked the angel, since I am a virgin?

The angel answered: The Holy Spirit will come upon you, and the power of the Most High will over-shadow you. So the holy one to be born will be called the Son of God. Even Elizabeth your relative is going to have a child in her old age, and she who was said to be barren is in her sixth month. For nothing is impossible with God.

I am the Lord's servant. Mary answered: May it be tom e as you have said. Then the angel left her."[1]

[1] Luca 1, 26-38.

Întruparea Fiului Omului „la plinirea vremii" a fost determinată de răspunsul înţelept (întru libertate) al Fecioarei Maria: „Fie mie după cuvântul tău!" Credinţa Fecioarei Maria – la chemarea Domnului Dumnezeu – a fost mai mare decât libertatea fecioarei. Fecioara Maria a acceptat ca Cel ce se va naşte prin umbrirea Celui Preaînalt să fie: „Lumină spre descoperirea neamurilor şi slavă poporului Tău Israel"[1]. Amin.

*

* *

Remarcabil – pentru Biserică – este faptul de a păstra pentru oficierea Sfintei Liturghii a Paştilor stihuri din psalmii proorocului-rege David[*]. Sunt mărturii ale primelor veacuri creştine. Vremuri în care Biserica nu se rupsese (definitiv) de Sinagogă. Adepţii lui Hristos crescuseră şi cunoscuseră pe Dumnezeul Unic, pe Yahve, în tinda sinagogii şi în curtea Templului Sfânt de la Ierusalim; locaşul Domnului Savaot. Psalmii 65, 66 şi 67 citiţi de preotul slujitor şi de strana bisericii în timpul oficierii Sfintei Liturghii a Paştilor permanentizează (până la identificare) liantul sfânt dintre Sinagogă (ca Mamă) şi Biserică (ca fiică). Acolo unde a existat o sinagogă, acolo a fost aruncată şi sămânţa credinţei întru Fiul Omului. Trei secole s-au „luptat" evreii pentru încreştinarea neamurilor. Rămâne de datoria creştinilor – a Bisericii – să păstreze pe Hristos şi

[1] Luca 2, 32.

[*] Vezi *Slujba Învierii. Pentru întreaga săptămână luminală*. Tipărită cu aprobarea Sfântului Sinod şi cu Binecuvântarea Prea Fericitului Justinian, Patriarhul Bisericii Ortodoxe Române, Edit. I.B.M., Bucureşti, 1971.

peste veacuri! Şi în mileniul trei! Posibil ca răutatea neamurilor să determine pe Domnul Iisus Hristos să se reîntoarcă de unde a plecat: din Sinagoga din Nazaret[1].

„May God arise, max his enemies be scattered; may his foes flee before him.

As smoke is blown away by the wind, may you blow them away; as wax melts before the fire, may the waked perish before God.

But may the righteous be glad and rejoice before God; may they be happy and jougful."[2]

*

* *

Creştinii mileniului trei se întreabă (adesea) cum trebuie sărbătorit Paştele, Învierea Domnului Iisus Hristos. Pentru a (ne) răspunde cercetăm Sfânta Scriptură. Cum a sărbătorit Fiul Omului Paştele instituit de Yahve pe când poporul evreu se afla în Egipt?

Pe timpul Fiul Omului toate familie de evrei ţineau (întru totul) ceea ce le poruncise (lor) Domnul Savaot prin gura profetului Moise. Mielul pascal nu trebuia să lipsească de pe masa evreului evlavios. Trebuia consumat în întregime cu azimă (pâine nedospită). Ceeace rămânea trebuia mistuit de flăcările focului. Trecerea îngerului Domnului prin ţara Egiptului, salvarea celor 273 de întâi-născuţi ai lui Israel, precum şi trecerea poporului evreu

[1] Luca 4, 16.

[2] Psalmi 67 (68), 1-3.

prin Marea Roşie trebuiau amintite drept acţiuni divine (ca relaţie permanentă a lui Iahve cu poporul Său), păstrate cu sfinţenie şi serbate de Paşti; de fiecare fiu al lui Israel. Fiul Omului nu venise să strice Legea ci să o împlinească[1]. Tradiţia mielului pascal s-a păstrat şi la creştini. Dar hrana lor spirituală s-a îmbunătăţit prin împărtăşirea cu: Trupul şi Sângele Mântuitorului Hristos; în chip mistic şi real. Numai cel care primeşte Trupul şi Sângele lui Hristos celebrează Paştele creştin; trecerea de la moarte la viaţă a Fiului Omului. Ceilalţi credincioşi se înfruptă potrivit tradiţiei culinare locale. Cumpărăturile făcute de creştini la supermarketuri nu impietează celebrarea Paştelui. Cu condiţia să nu uităm să adăugăm la masa noastră pascală: Trupul şi Sângele lui Hristos.

Iată cum a grăit Domnul cu Moise şi Aron în pământul Egiptului:

„Luna aceasta să vă fie începutul lunilor, să vă fie întâia între lunile anului.

Vorbeşte deci la toată obştea fiilor lui Israel şi le spune: În ziua a zecea a lunii acesteia să-şi ai fiecare din capii de familie un miel; câte un miel de familie să luaţi fiecare. (…)

Să-l ţineţi până în ziua a paisprezecea a lunii acesteia şi atunci toată adunarea obştii fiilor lui Israel să-l junghie către seară. (…)

Şi să mănânce în noaptea aceea carnea lui friptă la foc; dar s-o mănânce cu azimă şi cu ierburi amare. (…)

Şi când vă vor zice copiii voştri: Ce înseamnă rânduiala aceasta?

[1] Vezi Matei 5, 26 ş.u.

Să le spuneţi: Aceasta este jertfa ce o aducem de Paşti Domnului, Care în Egipt a trecut pe lângă casele fiilor lui Israel, când a lovit Egiptul, iar casele noastre le-a izbăvit. Şi s-a plecat poporul şi s-a închinat."[1]

La Paştele prăznuit de Fiul Omului (împreună cu apostolii Săi), Iisus Hristos se aduce jertfă pe Sine. Creştinii trebuie să repete „frângerea pâinii", ca Trup al lui Hristos cel Înviat, ori de câte ori sărbătoresc Paştele (neamurilor).

Citim în Sfânta Scriptură:

„While they were eating, Jesus took bread, gives thanks and broke it, and gave it to his disciples, saying: Take and eat; this is my body.

Then he took the cup, gave thanks and offered it to them, saying: Drink from it, all of you. This is my blood of the covenant, which is poured out for many for the forgiveness of sins. I tell you, I will not drink of this fruit of the vine from now on until that day when I drink it anew with you in my Father's Kingdom"[2].

Astfel Fiul Omului împărtăşea neamurilor păgâne pe Tatăl-Elohim, pe Dumnezeul lui Israel; dar întreit în Persoane: Tatăl, Fiul şi Duhul Sfânt.

[1] Ieşirea 12, 2-3, 6, 8, 27.
[2] Matei, 26, 26-29.

III

UMBRA MUNTELUI SINAI

„After this, the word of the Lord came to Abram in a vision: Do not be afraid, Abram.
I am your shield, your very great reward."[1]

Muntele Sinai spală tablele de aur în Marea Roşie. Profetul Moise apropie poporul evreu de viaţa veşnică. Dubioasa lume a întunericului dispare la atingerea luminii cerului. Muntelui Sinai adormit în misterul luptei cu întunericul. Este imaginea privirii lăuntrice ruptă din paradisul ceresc. Paşii poporului prin pustiu amintesc de prezenţa lui Yahve în lume. Fiecare clăbuc de spumă din Marea Roşie se sparge izbit de tablele Legii. La câţiva metri de plaje începe deşertul bombardat de soare. Este cuptorul tainic al pământului vizitat de îngeri. Pietrele cu muşchii de calcar s-au metamorfozat în pusnicii deşertului. Ele au chemat misticii să citească din Scripturi. Ce diferenţă sacră între nisipul mării şi nisipul deşertului Sinai… Ochii cerului, ochii deşertului, sunt mai aproape de Elohim. Pământul devine fără de margini. Se uneşte cu nemurirea poporului biblic.

„He took him outside and said: Look up at the heavens and count the stars – if indeed you can count them. Then he said to him: So shall your offspring be
Abram believed the Lord, and he credited it to him as righteousness.

[1] Facerea 15, 1.

He also said to him: I am the Lord, who brought you out of Ur of the Chaldeans to give you this land to take possession of it."[1]

Caut un Ţadik în supermarket. Rafturile gem sub povara articolelor de lux. Oamenii admiră cu grijă exponatele. Pachetele mari de ciocolată neagră suportă cu greu privirile încrucişate ale celor mici. Nici urmă de Ţadic! Merg la standul de cărţi să deschid un dicţionar… Da! L-am găsit, mi-am zis… Dar câtă osteneală! După care am închis cartea privind insistent spre ieşire… Nici urmă de Ţadik.

„Then they said: Come, let us build ourselves a city, with a tower that reaches to the heavens, so that we may make a name for ourselves and not be scattered over the face of the whole earth."[2]

Picuri de ploaie cădeau pe caldarâmul uscat de soare. Petele de smoală râdeau la trecători. Se răzbunau pe natură! Autobuzul părea o lăcustă ieşită din iarba uscată a trotuarului. Banca de credit tremura sub privirile aspre ale agenţilor imobiliari. Bancomatele nu făceau faţă clienţilor grăbiţi. Fecioara Maria intra în Templul de la Ierusalim pentru a căuta pe pruncul Iisus. Trenul cu fructe de pădure trecea prin oraşul copilăriei mele. O copilă trăgea un câine

[1] Facerea 15, 5-7.
[2] Facerea 11, 4.

de lanţ. Călcam pe caldarâmul uscat. O mică întrebare punea capăt secolului douăzeci.

„So the Lord scattered them from there over all the earth, and they stopped building the city."[1]

Vitrinele colorate aminteau revenirea în Europa. Trecătorul nedumerit întreba ce se întâmplă… Simţea o bucurie nebănuită! Trecea prin faţa gardului de sârmă… Curioasă simţire! Se pare că zidurile Berlinului încă mai vorbesc trecătorului grăbit.

„Deborah, a prophetess, the wife of Lappidoth, was leading Israel at that time."[2]

Automobilul rula pe strada încarcerată de blocuri. De o parte şi de alta a spaţiului verde. Mâini ucigaşe smulgeau trandafirii înmuguriţi. Pete mici de ulei aminteau conducătorilor auto starea deplorabilă a carosabilului umed. Clădirea poştei primea scrisorile expediate în grabă de vizitatori. Bordura părea mângâiată de grebla războiului rece. Trotuarele erau pălmuite de trecători îngânduraţi. Ferestrele primăriei străluceau în faţa soarelui provocat de oglinzile multicolore. Iarba încolţise suficient pentru a putea fi călcată în picioare. Statuia rece din parc amintea de un prinţ european. Numai eu înţelegeam ce se întâmplă… Se apropia mileniul trei.

[1] Facerea 11, 8.
[2] Judecătorii 4, 4.

„That day Moab was made subject to Israel, and the land had peace for eighty years."[1]

Iisus ţine de mână pe creştinii Europei, făcându-i să uite de modernitate. Fiii lui Israel – fraţii Lui – privesc clipa farmecului blând, lumina florilor de munte; iubirea.

Ziua Eroilor Europei este cântată de famfară. Statuia soldatului necunoscut plânge în faţa mulţimii. Crengile de brad o bat peste faţă. Părul de granit i-a încărunţit. Metroul produce zgomot de tanc în mişcare. Copiii rup florile răsărite la întâmplare. Cu adevărat, de Ziua Eroilor Europei, statuia soldatului necunoscut moare.

„You shall not make for yourself an idol in the form of anything in heaven above or on the earth beneath or in the waters below."[2]

Tăcerea impusă păzeşte sala de judecată. Zeci de ochi privesc cu teamă completul de judecată. Se judecă fraţii între ei! Balanţa este ţinută cu grijă de un înger. Puţinele grame care atârnă în plus aduc câştig de cauză poporului biblic. Câtă oboseală lăuntrică! Martorii se pregătesc să mintă. Gardianul – Arhanghelul Mihail – aşteaptă să intervină. Reclamantul stă rezemat de zidul bisericii. Judecătorul priveşte Tablele Legii. După care, binecuvintează poporul ales.

[1] Judecătorii 3, 30.
[2] Ieşirea 20, 4.

„Then the Lord said to Moses*: Go up this mountain in the Abarim range and see the land I have given the Israelites."[1]

*

* *

„Meaningless! Meaningless!
say the Teacher.
Utterly meaningless!
Everything is meaningless.
What does man gain from all his labor
at which he toils under the sun?
Generation come and generations go,
but the earth remains forever."[2]

Oare trebuie pătimire pentru a deveni?

Viaţa nu este suferinţă. Viaţa este biruinţă asupra morţii. Treci prin focul suferinţei apărat de credinţa sufle-

---

* *Moise de Michelangelo realizat în 1516* exprimă – prin cele două coarne (care) caracterizează statuia – textul biblic de la cartea: *Deuterom 33, 17*. Redăm textul: „Frumuseţea lui să fie ca ***a taurului întâi născut şi coarnele lui să fie*** ca şi ***coarnele bivolului***; ***cu acelea va împinge popoarele toate până la marginile pământului***; acestea sunt mulţimile mari ale lui Efraim, acestea sunt miile lui Manase". (A se citi tot capitolul 33 – Deuteronom.)

Vezi Thomas Römer, *Moise. Omul care L-a întâlnit pe Dumnezeu.* Colecţia Cotidianul, Enciclopedica: seria a II-a; vol. V, Edit. Univers, 2008.

[1] Numerii 27, 12.

[2] Ecclesiastul 1, 2-4.

tului căutător. Devii om încercat, biruitor şi plin de căinţă. Unde eşti viaţă adevărată? Închipuirea chinuie generaţiile, popoarele. Apasă din greu peste trupul încarcerat în necunoaştere. Pronia divină rodeşte în părticica plică de iubire. Toamna credinţei culege roadele rugăciunii celor aleşi de Yahve. Înţelepciunea omului luptă cu imprudenţa încercând o dezvinovăţire perpetuă! Picuri din blestem cad pe haina frumoasă a virtuţii. Viaţa este un dar din Cer. Omul se zbate pe pământ pentru a o păstra şi dincolo de moarte.

„I thought in my heart. Come now, I will test you with pleasure to find out what is good. But that also proved to be meaningless. Laughter, I said, is foolish. And what does pleasure accomplish?"[1]

„There is a mine for silver and a place where gold is refined.

Iron is taken from the earth, and copper is smelted from ore.

Man puts an end to the darkness; he searches the farthest recesses for ore in the blackest darkness."[2]

Omul se ascunde de propria-i umbră. Se ascunde printre morminte. Caută Tablele Legii încercând să găsească viaţa părintelui răpus de eternitatea timpului trecător. Răsfăţat de soarta omului ales de divinitate răzbate panta timpului numai cu numele Eternităţii pe buze. Poarta binecuvântată a Templului cel Nou de la Ierusalim o deschide numai Yahve.

[1] Ecclesiastul 2, 1-2.
[2] Iov 28, 1-3.

Miasma imundă fericirea omului căzut în infinitul întunecat. El caută Paradisul printre ierburile amare ale pământului. Este nădejdea plină de iubire, străpunsă de spaima ancestrală a zilei de mâine, de poimâine…; până se iartă pe sine. Aproape de Tine, Părinte-Elohim.

„Far from where people dwell he cuts a shaft, in places forgotten by the foot of man; far from men he dangles and sways.

The earth, from which food comes, is transformed below as by fire."[1]

Dulceaţa iubirii Tale, Yahve, m-a năpădit precum albinele năpădesc floarea de salcâm. Cad în braţele Tale de Părinte al cerului şi pământului asemenea pruncului inundat de lacrimi curate.

Îmi este sufletul deschis spre Cer şi Te privesc în taină. Dulceaţa iubirii divine să nu o pierd. Să o păstrez precum a păstrat-o Fiul Omului pe Muntele Carantanei.

Mă simt mângâiat de Duhul Tău, acum, în plin mileniu trei.

De-aş ajunge să-Ţi sărut Chipul de foc de pe Muntele Sinai, m-aş deosebi de eroul ales de semenii acestui pământ negru. Îndemnurile căutării se contopesc în sufletul meu cu oceanul iubirii care străbate tot universul. Iubirea Ta aduce sărutul nemuririi şi ne acceptă fericirea clipei efemere.

„Sapphires come frame its rocks, and its dust contains nuggets of gold.

[1] Iov 28, 4-5.

No bird of prey knows that hidden path, no falcon's eye has seen it.

Proud beasts do not set foot on it, and no lion prowls there.

Man-s hand assaults the flinty rock and lays bare the roots of the mountains".[1]

Iubirea Ta, Yahve, a curs pe pământul sfânt al Ţării mele, a Canaanului, Israel. Nu am putut păstra din ea decât o fărâmă hristică. La rândul meu am vărsat-o în inima femeii de care m-am îndrăgostit; mama fiului meu Alexandru. Doamne Savaot, m-ai dă-mi puţină iubire şi pentru Tine. Să pot umple cu ea imensitatea cerului tulburat de stele care se aprind la auzul numelui Tău. Să ne găsim transfiguraţi pe Muntele Sfânt al Tău, luminaţi de firava credinţă a mileniului trei.

„He tunnels through the rock; his eyes see all its treasures.

He searches the sources of the rivers and brings hidden things to light.

But where can wisdom be found?

Where does understanding dwell?

Man does not comprehend its worth; it cannot be found in the land of the living.

The deep says, it is not in me; the sea says: It is not with me."[2]

[1] Iov 28, 6-9.

[2] Iov 28, 10-14.

Vorbesc în numele semenilor mei şi mă cutremur de ceea ce simt. Sufletul îmi este încarcerat de atâta aşteptare. Am inima plină de viaţa secolului XXI. Simt sângele cum inundă tristeţea clipelor petrecute departe de Tine. Lasă-mă să ies la lumină, să urc pe Muntele Tabor împreună cu Moise, Iilie şi Iisus.

Dinlăuntrul blocului cu o sută treizeci de etaje o voce de cântec prinde lumea în visare. Este vocea Domnului Iisus, Fiul Tău. Aduce secolului meu îmbărbătare… Amin.

„It cannot be bought with the finest gold, nor can its price be weighed in silver.

It cannot be bought with the gold of Ophir, with precious onyx or sapphires.

Neither gold nor crystal can compare with it, nor can it be had for jewels of gold."[1]

*

* *

În viaţa plină de peripeţii, omul luptă neobosit, încearcă să diminueze distanţa dintre el şi Dumnezeu. Sufletul lui tinde spre binele pierdut în grădina Eden. Chipul Creatorului-Elohim a rămas imprimat (şi) în conştiinţa omului tehnologic. Puterea zămislirii pruncului inocent devine datorie sfântă pentru omul de ştiinţă, pentru genetician. Fără prezenţa Creatorului, materia rămâne lipsită de viaţă. Stăpân al naturii, omul se zbate să ajungă la asemă-

[1] Iov 28, 15-17.

narea cu Creatorul-Elohim, încercând să nu uite de unde a plecat: din Eden.

„Then Gad said: Let us make man in our image, in our likeness, and let them rule over the fish of the sea and the birds of the air, over the livestock, over all the earth, and over all the creatures that move along the ground.

So Gad created man in his own image, in the image of Gad he created him; male and female he created them."[1]

Om tehnologic ce sunt, lupt cu mine însumi, încerc să domin simţurile… Plăcerile (poftele) îmi dau târcoale, încearcă să mă stingă sufleteşte. Oare cât voi mai rezista? Să urc pe frânghia credinţei – pe scara patriarhului Iacov –, sus, la lumina îngerilor Tăi, Yahve.

Voluptatea n-a reuşit să pună stăpânire pe suflet. Sentimentul neascultării (încă) aduce neliniştea în ochii mei. Oaza spre care mă îndrept este plină de apa vieţii lui Hristos. Din ea, sfinţii au băut bucuria eternităţii.

„He had a dream in which he saw a stairway resting on the earth, with its top reaching to heaven, and the angels of Gad were ascending and descending on it. There above it stood the Lord, and he said: I am the Lord, the Gad of your father Abraham and the Gad of Isaac. I will give you and your descendants the land on which you are lying.

[1] Facerea 1, 26-27.

Your descendants will be like the dust of the earth, and you will spread out to the west and to the east, to the north and to the south. All peoples on earth will be blessed through you and your offspring."[1]

Universul întreg curge la nesfârşit; zămisleşte şi distruge… Creatura – omul – imită pentru a stăpânii ceeace a primit ca moştenire; el aparţine Creatorului, este fiul plămădit din ţărână. Dumnezeu l-a creat pentru aş arăta iubirea şi tristeţea în care Se afla… Fără sentimentul de fiu, omul rămâne exterior lucrurilor. Natura nu se descoperă celor uscaţi sufleteşte.

Inundat de libertatea primită ca fiu al Tatălui-Elohim, omul priveşte mărul înflorit ca pe o minunată făptură cerească. Şi tace… După care începe să se roage, lăcrimând: Atotputernice-Elohim, izvor a toate, îţi spun în taină: – Nu pot suporta singurătatea blocurilor care zgârie norii! Acoperă-mă cu haina Ta de Părinte al Universului. Vreau să Te pipăi cu obrazul meu de lut… Lut cioplit de Tine în ziua de-nceput. Vreau să iubesc sfinţii mileniului trei, să nu Te supăr cu privirea… Să am în mine al Tău nimb şi pururi să nu mă schimb. Amin.

„God blessed them and said to them: Be fruitful and increase in number; fill the earth and subdue it. Rule over the fish of the sea and the birds of the air and over every living creature that moves on the ground.

[1] Facerea 28, 12-14.

Then Gad said: I give you every seed-bearing plant on the face of the whole earth and every tree that has fruit with seed in it. They will be yours for food."[1]

Valuri de iubire pură inundau Universul în ziua de-nceput. Cerul îngenunchea înaintea Creatorului. Duhul Domnului se purta peste ape. Umbra nopţii se îndepărta de la faţa pământului inundat de lumină. Numai supraomul încearcă să rupă florile de crin de pe Golgota!... Acum, la început de mileniu trei.

O frunză moare dusă de vânt. Pământul o calcă în picioare. Sub copacul vieţii de la Ierusalim s-a aşternut altarul celui de al treilea Templu. Pământul (tot) este locuit de sfinţi luminaţi de har. Omul modern nu tresare! Tancurile s-au transformat în pluguri. Împăratul păcii a biruit pe Cain.

„He will judge between the nations and will settle disputes for many peoples.

They will beat their swords into plowshares and their spears into pruning hooks.

Nation will not take up sword against nation, nor will they train for war anymore.

Come, O house of Jacob, let us walk in the light of the Lord."[2]

*

* *

[1] Facerea 1, 28-29.

[2] Isaia 2, 4-5.

Îndrăznesc în rugăciune, ating masa sfântă cu mâinile pătate de sânge. Evanghelia este martor al rugăciunilor înălţate de fiii lui Israel.

Îndrăznesc în rugăciune, vorbesc cu Absolutul, ating cu privirea chivotul Legii din Templul de la Ierusalim. Pentru o clipă, timpul m-a uitat… Setea de absolut, credinţa în nemurire, înlătură neascultarea omului căzut.

„Hold before their eyes the sticks you have written on and sax to them. This is what the Sovereign Lord says: I will take the Israelites out of the nations where they have gone. I will gather them from all around and bring them back into their own land. I will, make them one nation in the land, on the mountains of Israel. There will be one king over all of them and they will never again be two nations or be divided into two kingdoms. (…)”[1]

Omul nu se poate ascunde de sine însuşi. Semenii, natura nu îl lasă să fie propriul lui stăpân. Neliniştile vieţii apasă asupra lui, precum apasă pământul gropii asupra sicriului de brad. O experienţă amară, fruct al neputinţei; fructul păcatului adamic. Numai bunul creştin a primit viaţa nesfârşită.

Pipăi pământul, îl ating…, îl strâng în braţe şi mă gândesc la ziua creaţiei. Elohim a făcut omul din ţărâna bătută de vântul neputinţei. A modelat materia prin suflarea de viaţă. Trupul omului, forma materială, mărgineşte viaţa într-un univers infinit, în care Fiinţa Domnului este tăinuită veşnic. Dacă partea materială nu poate cuprinde

[1] Iezechiel 37, 20-22.

întregul suflete caută (neîncetat) lumina adevărului. Spiritul omului suportă domnia simţurilor numai cât trăieşte departe de Tine, Elohim.

„I will sprinkle clean water on you, and you will be clean; I will cleanse you from all your impurities and from all your idols.

I will give you a new heart and put a new spirit in you; I will remove from you your heart of stone and give you a heart of flesh.

And I will put my Spirit in you and move you to follow my decrees and be careful to keep my laws.

You will live in the land I gave your forefathers; you will be my people, and I will be your Gad."[1]

Omul, în libertate, uită să gândească. Răstoarnă creaţia peste neputinţă zilei, căutând să-şi înţeleagă povestea eului copleşit de destin. Totul este permis pentru el: mândrie, ură şi fructul interzis. Omul modern uită că este sculptat de Dumnezeu. Este stâncă cu viaţă, locaş de libertate. Umbra eternităţii pe pământ.

„Iar zilele, pe care le-a trăit Isaac, au fost o sută optzeci de ani.

Slăbind apoi, Isaac a murit şi a trecut la părinţii săi, fiind bătrân şi încărcat de zile, şi l-au îngropat feciorii lui, Isav şi Iacov."[2]

[1] Iezechiel 36, 25-28.
[2] Facerea 35, 28-29.

Femeia care dă viaţă pruncului zămislit în pântecele trupului ei, nu trebuie să tulbure pe Creatorul-Elohim. Ea trebuie să-şi aducă aminte de fiul-orb vindecat de Iisus. Să înţeleagă (astfel) rostul vieţii pe pământ. Imperfecţiunile naturii se pot repara prin minune!... Ieşirea din ordinea naturală a creaţiei. Lumea nu poate trăi fără mister. Credinţa fiind cea care îmbracă rugăciunea, chemă pe Dumnezeu. Şi risipeşte întunericul metropolei. Alungă neghina din grâu.

„In bitterness of soul Hannah wept much and prayed to the Lord.

And she made a vow, saying: O Lord Almighty, if you will only look upon your servant's misery and remember me, and not forget your servant but give her a son, then I will give him to the Lord for all the days of his life, and no razor will ever be used on his head."[1]

Yahve, rupe rădăcina mândriei luciferice din inima omului tehnologic. Memoria lui să cunoască nădejdea în viaţa de dincolo, dragostea întru Fiul Omului. Credinţa să devină inteligenţa savantului care controlează neutronul şi clonarea embrionului uman. Patima ascunsă a mileniului meu străpunge-a cu lumina harului Tău dumnezeiesc. Extirpă rădăcina războiului ce se dă în trupul şi sufletul omului dominat de neascultare.

Yahve, auzi-mă! Singur, eu mă prăvălesc în necunoaştere. Fă-mă să ating fericirea supremă pierdută de om pe pământ. Să identific lumina harului Tău în culoarea ochilor aproapelui meu.

[1] I Regi 1, 10-11.

„Domnul va zdrobi pe cei ce se împotrivesc Lui; va tuna din cer asupra lor. Sfânt este Domnul; să nu se laude cel înţelept cu înţelepciunea sa şi cel puternic să nu se laude cu puterea sa, nici cel bogat să nu se fălească cu bogăţia sa; ci cel ce voieşte să se laude, cu aceea să se laude că ştie şi cunoaşte pe Domnul şi face judecată şi dreptate în mijlocul pământului.

Domnul din înălţimea cerului va tuna peste vrăjmaşii Săi, El va judeca marginile pământului, drept fiind, El va da tărie regilor noştri şi fruntea Unsului Său o va înălţa."[1]

Ţărână aleasă de Adonai. Natură, podoaba pământului, te comporţi asemenea copilului înveselit de dragostea părintească. Te apropii tăcut de euharistia cerească.

Subjugat de îngerul bun, transfigurat şi plin de căinţă, ţărână aleasă de Elohim – om al mileniului trei – rămâi (în gloria veşniciei) cunună a creaţiei.

Numai focul de pe Muntele Sinai topeşte neascultarea. Transformă rugăciunea în mană cerească. Pâlpâie în străfundul pustnicului chemat de Serafimi. După care, focul de pe Muntele Domnului Savaot aprinde candelabrul cu şapte braţe din Templul de la Ierusalim. Acum, în plin mileniu trei.

„Praise be to the Lord, who has given rest to his people Israel just as he promised.

Not one word has failed of all the good promises he gave through his servant Moses.

[1] I Regi 2, 9-10.

May the Lord our Gad be with us as he was with our father; may he never leave us nor forsake us.

May he turn our hearts to him, to walk in all his ways and to keep the commands, decrees and regulations he gave our fathers.

And max these words of mine, which I have prayed before the Lord, be near to the Lord our Gad day and night, that he may uphold the cause of his servant and the cause of his people Israel according to each day's need, So that all the peoples of the earth may know that the Lord is Gad and that there is no other.

But your hearts must be fully committed to the Lord our Gad, to live by his decrees and obey his commands, as at this time.

Then the king and all Israel with him offered sacrifices before the Lord".[1]

Privesc peştera Macpela şi văd osemintele binemirositoare ale Patriarhilor poporului meu. Sufletul se mişcă odată cu raza soarelui din trup. Lumina frumuseţii poporului Tău, Adonai, este şi Hebromul patriarhului Avraam.

Îmi este sufletul răscolit de sentimentul religios al proorocului-rege David. Când cânta la harpă în faţa regelui Saul. Particip la învierea trupului frumoasei Sarra. Îl privesc de pe colina credinţei sufletului meu. Plin de har înălţător înţeleg neputinţa mileniului tulburat de tehnologia navelor spaţiale. Ce viaţă frumoasă au Patriarhii poporului meu!... Aproape de Tine, Elohim. În grădina Edenului biblic.

[1] III Regi 8, 56-62.

„Zilele vieţii lui Avraam, câte le-a trăit, au fost o sută şaptezeci şi cinci de ani.

Apoi, slăbind, Avraam a murit la bătrâneţi adânci, sătul de zile şi s-a adăugat la poporul său.

Şi l-au îngropat feciorii lui, Isaac şi Ismael, în peştera Macpela, din ţarina lui Efron, fiul lui Ţohar Heteeanul, în faţa stejarului Mamvri;

Deci în ţarina şi în peştera pe care Avraam a cumpărat-o de la fiii lui Het, acolo sunt îngropaţi Avraam şi Sarra, femeia lui."[1]

*

* *

„I denied myself nothing my eyes desired; I refused my heart no pleasure.

My heart took delight in all my work, and this was the reward for all my labor.

Yet when I surveyed all that my hands had done and what I had toiled to achieve, everything was meaningless, a chasing after the wind; nothing was gained under the sun.

Then I turned my thoughts to consider wisdom, and also madness and folly.

What more can the king's successor do that what has already been done?

I saw that wisdom is better than folly, just as light is better than darkness."[2]

[1] Facerea 25, 7-10.

[2] Ecclesiastul 2, 10-13.

Idealul omului înţelept este urmarea voii lui Yahve. Nu există idealuri fără prezenţa Creatorului-Elohim. Ceea ce s-a ascuns dincolo de lumina cerească, după tronul heruvimilor şi serafimilor, aparţine celui credincios şi înţelept. Scopul suprem al omului pe pământ este să facă voia Ta, Doamne. Realitatea imperfectă a sufletului căzut caută perfecţiunea, iubirea Ta de Părinte al Universului. Finalitatea creaţiei este deranjată de nădejdea omului de a trece dincolo de mormânt, suprafiresc, călăuzit de rugul aprins privit de profetul Moise.

Gândirea oamenilor de ştiinţă deschide calea spre utilul-plăcut al tehnologiei moderne. Dar (mai puţin) nu spre adevăr…, spre eternitate.

Numai iubirea Tatălui-Elohim – anunţată de Fiul Omului la Paştele fiilor lui Israel – este drumul pe care trebuie să calce omul tehnologic. Pentru a ajunge să cunoască că Tu, Doamne, eşti: Calea, Adevărul şi Viaţa pământului frământat de războaie.

„În poporul tău vor fi numai drepţi şi vor stăpâni ţara pentru totdeauna;
Vlăstar pe care l-am sădit Eu, lucrul mâinilor Mele făcut spre slava Mea.”[1]

Sufletul omului tehnologic coboară cu mii de ani în străfundurile istoriei omenirii. Departe de Eden, om rătăcit în creaţie. El încearcă să ajungă la Domnul Dumnezeu; la Cel care l-a alungat din Rai. Să nu mai slujească ştiinţei exprimată prin tehnologie. Capacul cu rădăcina înfiptă în

[1] Isaia 60, 21.

pământul dat lui Adam recunoaşte neputinţa creaturii în faţa Creatorului-Elohim.

Omul tehnologic merge îngândurat, dar nici Marea Moartă nu-i răspunde. Fumul nopţii acoperă ochii universului, cerul picurat cu stele. Iată pe Dumnezeu! Exclamă sufletul omului tehnologic. Din găurile negre se coboară o stea care îşi recunoaşte neputinţa.

Cuprins de furie omenească, omul tehnologiei moderne strigă din străfundurile istoriei: – Dar cine este Dumnezeu? Este prea mare pedeapsa!...

Vuiet straniu se aude, stâncile se prăvălesc, Marea Moartă se scufundă, copacul măreţ se înclină… Totul pare că se adună, vocea lor în cor răsună: – Cel care ne-a creat este Creatorul-Elohim, Dumnezeul biblic: „Dumnezeul lui Avraam şi Dumnezeul lui Isaac şi Dumnezeul lui Iacov”.[1]

„Adam named his wife Eve, because she would become the mother of the all the living.

The Lord Gad made garments of skin for Adam and his wife and clothed them.

And the Lord Gad said: The man has now become like one of us, knowing good and evil.

He must not be allowed to reach out his hand and take also from the tree of life and eat, and live forever.

So the Lord Gad banished him from the Garden of Eden to work the ground from which he had been taken.

After he drove the man out, he placed on the east side of the Garden of Eden cherubim and a flaming

[1] Marcu 12, 26.

sword flashing back and forth to guard the way to the tree of life."[1]

Sufletul real, neperceptibil se pierde în infinitul nedesăvârşit, în creaţie. Absolutul deplin, pacea eternă, este visul rugăciunii oricărui muritor. Fiul Omului a fost primit de poporul ales şi (El) a tulburat timpul creaţiei. Eternitatea a pus capăt neliniştii infinitului. Căile providenţei s-au deschis. Moartea absolută a fost lovită de viaţă. Sfera credinţei începe dincolo de marginile lumii materiale, împărăţia Tatălui-Elohim. Ştiinţei rămânându-i Universul pentru a-l cuceri. Fără să poată ajunge la cunoaşterea absolută; la cunoaşterea fiinţei Creatorului.

Numai misticul atinge sublimul, pacea eternă a Domnului Dumnezeu. Supremul adevăr păstrează misterul întregii creaţii; a omului. Surprins de alungarea din Eden, omul modern încearcă să păşească cu emfază în magazinele de lux. Pe un drum lung, bătut de neîncredere, cu idei negre şi stăpânit de lăcomia clipei efemere.

După ce străbate calea întoarsă cetăţeanul metropolei se lasă (involuntar) străpuns de cerinţele vieţii. Rămâne cu gândul dus în Sfânta Sfintelor din Templul nou de la Ierusalim. Încearcă să treacă prin străfundul conştiinţei lumina diafană a candelei care arde în faţa altarului Bisericii Fiului lui Israel, Iisus Hristos. Se trezeşte iubind creaţia şi pe Creatorul-Elohim în plin mileniu trei. Amin.

„Luaţi seama la voi înşivă, să nu se îngreuieze inimile voastre de mâncare şi de băutură şi de grijile vieţii, şi ziua aceea să vină peste voi fără veste, (…)

[1] Facerea 3, 20-24.

Privegheaţi dar în toată vremea rugându-vă, ca să vă întăriţi să scăpaţi de toate acestea care au să vină şi să staţi înaintea Fiului Omului.

Şi ziua era în templu şi învăţa, iar noaptea, ieşind, o petrecea pe muntele ce se cheamă al Măslinilor.

Şi tot poporul venea dis-de-dimineaţă la El în templu, ca să-L asculte."[1]

Întrebându-se asupra vieţii, omul trăieşte amăgirea descoperirii oferită de ştiinţă. Produs al intelectului căutător şi al realei înlănţuiri a experienţelor din laborator.

Rezolvabile, nerezolvabile, problemele izvorăsc din propria-i raţiune. Şi nu pătrunde esenţa lucrurilor, pentru că ceea ce se află în poză este diferit (ca structură) de original. Dispare gnoseologia faptei depline. Numai revelaţia din Sfânta Scriptură transformă întrebările în credinţă exteriorizată prin rugăciune.

„All streams flow into the sea, yet the sea is never full.

To the place the streams come from, there they return again.

All things are wearisome, more than one can say.

The eye never has enough of seeing, nor the ear its fill of hearing.

What has been will be again, what has been done will be done again; there is nothing new under the sun."[2]

[1] Luca 21, 34, 36-38.

[2] Ecclesiastul 1, 7-9.

*

* *

Inconştientul, umbra neascultării, mă face să nu simt prezenţa Ta, Yahve, în interiorul sufletului meu, în lume. În vremea rugăciunii (însă) mă îmbrac în harul necreat, lumina Ta inundă trupul material. Strălucesc suprafiresc, ajung la desăvârşire… Văd lumina slavei Tale. Mă unesc mistic cu Tine.

„Atunci voi întări tronul regatului tău peste Israel în veci, precum i-am grăit lui David, tatăl tău, zicând: Nu vei fi lipsit niciodată de un urmaş pe tronul lui Israel."[1]

Simt că mă întâlnesc cu Tine, Adonai, şi-mi vine greu… E atât de apăsător în sufletul meu… Un soare dogoritor străluceşte universul rătăcit printre patimi. Este universul meu. Să ies la lumină? Nu pot!... Îmi este drumul tăiat de un arbore mort. Să strig? Nu am glas, mi-a pierit…

Alerg printre liane, hăţişuri, capcane, pierdut… De ce nu sunt animal sălbatic? Să uit de raţiunea luminată de credinţă!... Să merg prin hăuri singuratic să nu mă mai gândesc la Tine… O gură de tunel şi lumina apare… Cu faţa acoperită de soare mă întâlnesc cu Tine, Adonai. Să-Ţi vorbesc? Nu ştiu!... Îmi este atât de greu… Mă apropii de Tine cu dorinţa de a Te revedea… Amin.

[1] III Regi 9, 5.

„Therefore this is what the Sovereign Lord says: I swear with uplifted hand that the nations around you will also suffer scorn.

But you, O mountains of Israel, will produce branches and fruit for my people Israel, for they will soon come home."[1]

Aud a Ta chemare în fiecare seară, înainte de a adormi. Îmi cercetezi sufletul, fiinţa lăuntrică. Ea niciodată nu doarme. „Eu dorm dar inima mea veghează." Îmi recunosc măreţia de chip al Tău – în propria-mi îndoială –, a neascultării. Şi tac gândind la veşnicie.

Creatorul-Elohim mă cunoaşte de când m-a zămislit. Până-n prezent şi al meu sfârşit. El nu are nevoie să iasă din Sine pentru a mă cunoaşte pe mine, pe tine, om al tehnologiei moderne… În cunoaşterea-I absolută, Tatăl-Elohim cunoaşte prezentul frământat de mondializarea forţată. Dumnezeu este cauza primă şi finită; vede pe toţi cei ascunşi de întunericul păcatului. Doamne ce bine!...

„Fiul Omului, când casa lui Israel trăia în ţara sa, au pângărit-o cu purtarea lor şi cu faptele lor; căile lor erau înaintea feţei Mele ca necurăţia femeii în timpul regulii ei;

Eu am vărsat asupra lor mânia Mea pentru sângele pe care l-au vărsat în ţară şi pentru că au întinat-o cu idolii lor."[2]

[1] Iezechiel 36, 7-8.
[2] Iezechiel 36, 17-18.

Legăturile simţurilor slăbesc, nu apropie de Creatorul. Ispitele trupeşti sunt irezistibile… Numai sfântul are certitudinea apropierii de iubirea Tatălui-Elohim.

Primiţi pe Domnul Savaot în casa sufletului vostru, oameni ai mileniului trei!... Nu vă depărtaţi de El prin inimi împietrite. Deschideţi fiinţa voastră cuvântului Sfintei Scripturi. Ieşiţi întru întâmpinarea Lui. Lăsaţi-i pe nesimţitori; zadarnic Îl vor căuta în ceasul morţii. Vor muri sufocaţi de păcate, fără a primi iertare de la Cel ce veghează asupra tuturor.

„Hear, O Israel: The Lord our Gad, the Lord is one.

Love the Lord your Gad with all your heart and with all your soul and with all your strength.

These commandments that I give you today are to be upon your hearts.

Impress them on your children. Talk about them when you sit at home and when you walk along the road, whe3n you lie down and when you get up.

Tie them as symbols on your hands and bind them on your foreheads.

Write them on the doorframes of your houses and on your gates."[1]

Aleargă chipuri tulburate de modernitate… Răzvrătiţi din alte oraşe poposesc la noi în parc. Focul creşte din tăciune şi mă prinde ca pe un sfânt. Dau să strig cu vioiciune, dar mă pierd în amănunt. Cade o lacrimă pe foc şi flacăra se stinge. Din cenuşă apare un boboc; este copilul omului de mâine! Amin.

[1] Deuteronom 6, 4-9.

IV

MIEZ DE FIINŢĂ DIVINĂ

Boaba aprinsă de muştar* sărea pe obrazul îmbujorat al evreului care citea din Tora. Hârtia îngălbenită semăna cu o scrisoare păstrată într-o laviţă de război. Afară ningea şi vorbele sacre aminteau (celor încarceraţi) de înmormântare unui popor. Haina lui neagră devenise cenuşie. În buzunarul ei găsise câteva pagini din Tora. Norişorul de praf de pe caldarâmul din faţa sinagogii (care era în flăcări) ascunsese steaua în şase colţuri şi paginile cu pricina. Iosua măsura camera-holocaust cu privirea, rostogolind printre coloanele de maşini militare cuvântul lui Iahve. Încarcerat pe motiv că este evreu, Iosua, fără să ştie, devenea ardere de tot pentru istoria evreiască a suferinţei. Mirosul de bună mireasmă duhovnicească trebuia să iasă (de această dată) pe furnalele crematoriului electric. Acum, în lagărul de concentrare, se întâmpla cu el ceva de neînchipuit. El, evreu ateu, simţea cum un grăunte de muştar încolţea în inima-i obosită. Moise urca pe munte şi odată cu el nădejdea unui popor ales. Fiecare pagină citită din Tora îl ducea pe Iosua la poalele muntelui Sinai. Fără reflexe condiţionate, muta foile dintr-o mână în alta şi începea să scrie pe dosul lor:

«Miez de fiinţă divină încărcat de lumină, aşează-Te pe policandru, vorbeşte-mi în taină, asemenea gândului ascuns, în care fericirea se risipeşte, precum timpul în univers. Muzica altarului divin aduce roua pe pământ, ropote de ploaie spală piatra în care Tu ai cioplit Legea. Se vede

* Vezi Leon Dură, *Împărăţia Cerurilor*, Edit. Logos, 2007.

şi acum muntele Sinai fumegând. Din clipă în clipă, cad din Cer bucăţi de stele poleite în iubire. Tremură în mine întreg universul creat de Tine, mâna care o ţin ascunsă între stele. Departe, în Cer, aproape de Tine, un copil e mângâiat de îngeri îmbrăcaţi în iubire eternă. Numai acolo, pe înălţimi de munte, „a rostit Domnul înaintea lui Moise”:

„Eu sunt Domnul Dumnezeul tău, care te-a scos din pământul Egiptului şi din casa robiei.
Să nu ai alţi dumnezei afară de Mine.
Să nu-ţi faci chip cioplit… Să nu te închini lor.
Să nu iei numele Domnului Dumnezeului tău în deşert…
Adu-ţi aminte de ziua odihnei, ca s-o sfinţeşti.
Cinsteşte pe tatăl tău şi pe mama ta…
Să nu ucizi!
Să nu fi desfrânat!
Să nu furi!
Să nu mărturiseşti strâmb împotriva aproapelui tău!
Să nu doreşti casa aproapelui tău;… şi nimic din câte are aproapele tău.”

Sunt năpădit de raze de lumină cerească şi blocuri mari de piatră se rostogolesc… Jos, la poale de munte, un Templu locuit de heruvimi și serafimi, sfidează moartea şi aşteaptă sacrificiul împăcării. Poporul se opreşte din mers şi culege mana cerească; e ospăţul pregătit de îngerii Domnului într-o clipă de detaşare şi de aducere aminte; deşertul găzduieşte poporul ales.

Miez de fiinţă divină încărcat de lumină, aşează-Te pe policandru, vorbeşte-mi în taină de acest popor ales de Dumnezeu; învăţă-mă să devin lumină.

„Iar Muntele Sinai fumega tot, Se pogorâse Dumnezeu pe el în foc; şi se ridica de pe el fum, ca fumul dintr-un cuptor, şi tot muntele se cutremura puternic."

Triumfa iubirea în pustie, candelabrul cu şapte braţe apropia Cerul de pământ; lumina învingea întunericul, iar satana se ducea-n adânc; se făcea nevăzut.»

Mâinile lui Iosua cădeau neputincioase. Se simţea ca un pomişor în plină furtună. Emoţionat, încerca să îngenunche; se simţea cu adevărat îngenuncheat. Afară se auzeau lătrăturile sălbatice ale câinilor de pază. Cuprins de o mare tristeţe, încerca să se aşeze… Ochii lui se opreau cu repeziciune peste paginile sacre căzute pe pământ. Abia înţelegea ce se întâmplă cu el; când citii:

„Eu sunt Dumnezeul tatălui tău, Dumnezeul lui Avraam şi Dumnezeul lui Isaac şi Dumnezeul lui Iacov!... Eu voi fi cu tine…"

Iosua înţelegea că, pentru el, cuvintele acelea au devenit Lege… În sfârşit, el şi-a amintit că este evreu; că este ales de Dumnezeu!

*

* *

Luna mai, anul 1948.

Ah, iubirea fiilor lui Israel pentru Tine, Elohim.

*

* *

Umbra soarelui m-a trezit în zori. Priveam câmpul poleit de lumină. Era prima zi a creaţiei. Plin de îndrăzneală m-am apropiat de fereastra blocului pentru a saluta Creatorul lumii. Am spus cu glas tare: Voie bună, Doamne-Elohim! Muguri de salcie îmi răspundeau bătuţi de vântul îngerului-bun. Se deschideau primăverii. Mâinile tremurânde purtau florile copilăriei pe altarul bucuriei eterne. Era primăvara vieţii.

Numai trupul metropolei aducea izvorul fermecat al melancoliei. Pe muntele cunoaşterii se vedeau norii albi ai neascultării protopărinţilor. Dimineaţa senină de mai văruia casa sufletului cu imaginea omului tehnologic tulburat de iubire. Spectacol de lumină oferit de Creator. Cireşii păstrau fructul în cupe de aur. Soarele amintirii primilor paşi, simfonia florilor de primăvară. Imnul învierii apropia flturii de lumânare, floarea tăcută a dragostei de Yahve. Drumul Damascului pietruit de nădejdea fiilor mileniului trei. Câtă răbdare a trebuit să aibă Noe!... Trebuia să ia trofeul râvnit de om: floarea de colţ, eternitatea. Ah, iubirea fiilor lui Israel pentru Tine, Elohim. Luna mai, anul 2008.

DE ACELAŞI AUTOR*:

• ÎNCHINARE – poezii, 1993.
• SCHIMBAREA LA FAŢĂ – poezii, 1994.
• EUROPA, ŢARA MEA – poezii, 1998.
• TEATRU, 1999.
• SCRISOARE DE LA ÎNGER – poeme hristice, 2000.
• MĂRTURISIREA – bildungsroman, 2001.
• URCUŞURI APOFATICE ALE MINŢII, 2001.
• LACRIMI AMARE – metatron, 2002.
• ORTODOXIA, AMFORA PATRIARHULUI IACOV, 2003.
• BALADA MEŞTERULUI MANOLE INTERPRETATĂ AUTENTIC, 2003.
• CÂNTAREA CÂNTĂRILOR, 2004.
• NUNTA DIN CANA, 2004.
• TEATRU, 2004.
• POMUL VIEŢII, 2005.
• BIBLIOGRAFIE VETERO-TESTAMENTARĂ..., 2005.
• INOCENŢA – nuvele, 2005.
• EVREII AU PRIMIT PE HRISTOS, 2006.
• TEATRU, 2006.
• MUNTELE CREDINŢEI, 2006.
• IOSIF ÎN OCCIDENT / JOSEPH IN THE OCCIDENT, 2006.
• ÎMPĂRĂŢIA CERURILOR, 2007.
• TU, POEZIE… / YOU, POETRY…, 2007.
• PĂMÂNT ŞI CENUŞĂ, 2007.
• FAMILIA DE MÂINE / DEMAIN LA FAMILLE, trad., 2008.
• OCHII LUMINII / THE EYES OF THE LIGHT, 2008.
• TEATRU, 2008.
• NU EVREII AU RĂSTIGNIT PE HRISTOS!, 2008.

* Membru – Uniunea Scriitorilor din România.

CUPRINS

I. PRIMIREA PĂGÂNILOR LA HRISTOS 5

II. EVREII AU CREŞTINAT NEAMURILE PĂGÂNE! . 9

III. UMBRA MUNTELUI SINAI..... 25

IV. MIEZ DE FIINŢĂ DIVINĂ 53

* ***PRECIZARE (coperta IV):***

Moise de Michelangelo realizat în 1516 exprimă – prin cele două coarne (care) caracterizează statuia – textul biblic de la cartea: *Deuteronom 33, 17*. Redăm textul:

„Frumuseţea lui să fie ca ***a taurului întâi născut şi coarnele lui să fie*** *ca şi* ***coarnele bivolului; cu acelea va împunge popoarele toate până la marginile pământului****; acestea sunt mulţimile mari ale lui Efraim, acestea sunt miile lui Manase”.*

(Precizare făcută de autorul cărţii: „Evreii au creştinat neamurile păgâne!” – în luna decembrie 2007)

* ***Explicaţie foto (coperta IV):***

Vezi Thomas Römer, *Moise. Omul care L-a întâlnit pe Dumnezeu*, Colecţia Cotidianul, Enciclopedica: seria a II-a; vol. V, Edit. Univers, 2008, p. 68-69.